

Mijn vriend de uil""

Op een regenachtige ochtend staat een totaal verregende man met een in doeken gewikkelde vogel voor mijn asiel. Zo te zien had hij al heel wat werk verricht, want aan z'n broekspijpen kon ik zien dat hij tot aan z'n knie?n doornat was. Hij vertelde dat hij langs de Lekdijk een vogel fladderend in het weiland had gezien en dat hij dit als vogelaar niet normaal vond. Hij was de vogel achtervolgd en kreeg het dier na enkele tientallen meters te pakken. Bij het asiel aangekomen wilde hij weten hoeveel kans er nog was voor het dier ...

Bij het ontwaren van de doeken ontdekte ik een bosuil die met een klapperende snavel duidelijk aangaf dat er met hem niet viel te sollen, ook al lag hij dan machteloos in een doek. Terwijl ik de man wees op de bloedende vleugel en daardoor iets te dicht met mijn hand bij meneer de uil kwam, resulteerde dit in een felle uitval van het dier. Nog net kon ik de scherpe klauwen ontwijken en het was net of het dier daarmee wilde zeggen dat hij me al een keer had gewaarschuwd ... Ik vertelde aan de man met het dier op z'n armen dat dit dier, ondanks z'n verwondingen nog lang niet van plan was om het leven op te geven.

Bij nader onderzoek op de behandeltafel bleek dat het opperarmbeen was gebroken. Het zijn altijd de vervaarlijk scherpe klauwen van een roofvogel waar je voor moet oppassen. Als het dier eenmaal je vinger te pakken heeft, laat het dit nooit meer los. Dan dringen de klauwen steeds dieper door in hetgeen ze te pakken hebben en zou ik staan te springen van de pijn terwijl de gemaakte wonden steeds meer gaan infecteren. Om dit te voorkomen geef ik al dit soort 'klauwdieren' een rubberen hamersteel in hun 'handen' ... De vlijmscherpe nagels dringen diep door in het rubber en het dier houdt dit vol tot het eind der operatie.

Vaak schaadt een narcose zoveel aan het dier dat ik overweeg het zonder te doen. Alleen een verdovende spray in de wond is aangenaam voor het dier en diegene die het dier moet behandelen. Ook deze bosuil werd zo behandeld. Na het bot in de juiste stand te hebben gezet en alle belangrijke spieren te hebben gehecht, volgt de onderhuid en daarna alle flarden van de opperhuid. Na twee meter hechtmateriaal te hebben verwerkt hoop ik dat alles dicht zit en de uil aan z'n revalidatie kan beginnen. Na ruim een uur werk en een antibioticuminjectie, kan de uil naar een verblijf waar hij zeker drie weken moet blijven. Het liefst zo weinig mogelijk bewegen. Onder de gespalkte vleugel spuit ik nog een insecticide om te voorkomen dat de vederluis zich daar extreem snel voortplant.

De volgende ochtend staat de uil op z'n pootjes en ligt de rubberen hamersteel naast het dier. Hij kijkt me recht in de ogen en ik hoop dat hij de mijne net zo mooi vindt als ik die van hem. Met een lange pincet reik ik hem een dode muis aan die na een kleine aarzeling wordt geaccepteerd en direct wordt verorberd. Ik denk: "yes ... het gaat goed, mijn werk is niet voor niets geweest".

De verpleegdagen verstrijken en na elke dag worden we meer en meer vriend. Het dier begroet me elke ochtend met een klapperend snavel geluid en als ik voor het naar bed gaan langs z'n kooi loop laat het dier een klein fluit signaaltje horen als dank voor de dag die weer ten einde is. Het dier eet als een dijkgraver en ik moet de wijde omgeving afstropen naar muizen. Meestal drie maar soms wel vijf op een dag ... ik krijg er prachtige braakballen voor terug en die gaan naar de biologieleeraar van een school die zijn pupillen weer onderwijst.

Twintig dagen zijn voorbij en ik besluit tot verwijdering van de verbanden. Nu moet de wond wel geheeld zijn al betekent dat nog niet dat het dier weer de lucht in kan. Meestal verblijven ze nog een aantal weken in een voli?re waar ze kunnen laten zien dat ze de natuur weer aan kunnen. Bij deze vogel lag het wel even anders ... Na het verwijderen van al z'n ongemakken zag ik een botstomp uit een oude vieze wond steken ... ik schrok ervan ... het leek zo goed te gaan. Het dier was zo gezond en nu lag het daar op z'n rug en keek mij met knipperende ogen aan. Ik las in z'n ogen de vraag: "En wat nu Roel?".

Herstellen is onmogelijk, dat weet ik uit ervaring. Amputatie van de vleugel is wel heel gemeen tegenover een vogel. De enige andere optie is dan euthanasie. Terwijl ik diep zit na te denken over de chaotische wond, dwalen m'n ogen over het hulpeloze dier. Wie heeft er nu gefaald in z'n kennis? Was het de uil die in de nachtelijke uren opzoek naar voedsel een stuk roestig prikkeldraad te laat opmerkte (dat rotte prikkeldraad is ook nog eens aangebracht door mijn soortgenoten ... de mens)? Of was ik het? Heb ik het ietsel onderschat? Links van mij staat de koelkast met het welbekende 'spuitje', rechts m'n operatieset; beiden binnen handbereik ...

Het 'waarom' weet ik niet meer. Ik hield de koelkast dicht en begon met de operatie: een amputatie van een lichaamsdeel waar wij mensen al eeuwen jaloers op zijn en wat een vogel 'een vogel' maakt. Ik besef dondersgoed dat ik hiermee een prachtdier degradeer tot de bedelstaf. Ik zaag, bindt bloedingen af en hecht alles weer tot een redelijk lelijke stomp. Na ruim een uur ligt de vleugel van de vogel ver bij hem vandaan, op een doekje. Het is geen gezicht, ??n vogel met een vleugel. Het dier ondergaat alles met af en toe

een 'oogknip' naar mij toe. Met een traan in m'n oog vertel ik hem dat ik ook niet weet of ik hier wel goed aan doe.

Was het dier maar super gemeen geweest in z'n revalidatieperiode. Had het mij maar elke dag aangevallen en bij mij de smerigste ontstekingen veroorzaakt en had mij maar elke dag uitgescholden voor idioot, dan was de koelkast misschien eerder open gegaan ... Maar dit dier gedroeg zich zoals je dat van een echte vriend mag verwachten ...

Het is nu zeven jaar later ... de bosuil was het bekendste dier van het asiel, duizenden kinderen hebben hem bewonderd en ervan geleerd. De uil vond alles best. Bij elke foto ging het dier er voor zitten. De vleugelamputatie wist hij perfect te verbergen. Niemand zag dat hij niet compleet was. Elke dag groette het dier me, soms zelfs tot vervelends toe. Hij at gewoon uit m'n hand en ik wist wanneer het dier zich niet goed voelde. Meneer de uil liet weten wanneer hij behoefte had aan een ontwormingstabletje, althans dat zag ik aan z'n gedragingen.

En nu, na zeven jaar vriendschap, heeft mijn vogel zich ter rustte gelegd. Zomaar zonder enig voorteken ... gewoon dood.

Misschien was dat ook wel het beste afscheid, niet nog een lang ziekbed, gewoon punt ... uit ...

Alles opgeteld heeft Meneer de uil tijdens zijn verblijf in mijn asiel ruim vijfduizend muizen opgegeten en nog tientallen kilo's andere lekkernijen als tussendoortje. Dit alles weegt niet op tegen hetgeen ik van dit dier geleerd heb.

Ik heb een stuk wijsheid te danken aan een uil.

Skukuza